

EL LLACET GROC

S'esperava en una cafeteria discreta, perfecte per una conversa delicada. Un té verd. Disposava la documentació damunt la taula, quan s'obria la porta de l'establiment. Per la cara d'angoixa, només podia ser el client.

—¿Don Ernesto? —demanà, somrient.

—El "Don" deixi-ho per Madrid. Aquí no es diu. L'advocada Andersson, oi?

Ella duia la defensa dels casos a la ciutat comptal. Qualsevol excusa li valia per desplaçar-s'hi, doncs era difícil que AB-Lehmann obrís delegació a Barcelona. Madrid fou triada per la fusió amb l'hereu d'un altre bufet i no s'hi estava malament, però la lletrada enyorava el passeig, el peix, la platja... En això pensava quan els interrompé el telèfon:

—OK, Álvaro. Sí, he cogido toalla. Sí, sí... el tanga també —respongué sense dissimular el riure. El seu cap, a l'altra banda de la línia, desconeixia que aquell tanga era un senzill llacet groc. El client ja no feia cara d'angoixa.

GERMÁN GIMÉNEZ IMIRIZALDU